

KURIER WILEŃSKI

DZIENNIK NIEZALEŻNY

Rok założenia 1840

nr 39 (13073)

Środa, 26 lutego 1997 r.

cena 90 ct

Wizyta prezydenta Algirdasa Brazauskasa w Grecji

Grecja będzie popierała inicjatywę Litwy w statusie jej członkiem Unii Europejskiej, Litwa bowiem ma takie same prawa w dążeniu do członkostwa, jak i inne państwa. W poniedziałek oświadczył tak prezydent Grecji Constantinos Stephanopoulos dziennikarzom po spotkaniu z szefem delegacji państwowej Litwy Algirdasem Brazauskasem.

O zainteresowaniu Litwy przyspieszeniem procesu integracji z Unią Europejską i NATO mówiono również z premierem Grecji Constantinosem Simitsem.

Przed pierwszą oficjalną rozmową szefowie państw Grecji i Litwy wymienili najwyższe odznaki państwowe i prezenty. A. Brazauskas wręczył C. Stephanopoulosowi order Witolda Wielkiego i wielki nieszlifowany bursztyn.

Prezydent Grecji wręczył szefowi Państwa Litewskiego Wielki Krzyż Orderu Odkupiciela. Jego upominek dla Litwy - srebrne pudełeczko ze złotym symbolem państwa - podobizną Heraklesa.

Towarzyszącej prezydentowi Audrone Usoniene wręczono komplet biżuterii ze złota.

O zainteresowaniu wizytą delegacji Państwa Litewskiego świadczą wywieszone na głównych ulicach Aten flagi państwowe obu państw. W niedzielę wieczorem Telewizja Państwowa Grecji wyświetliła nakręcony na

Litwie film dokumentalny „Litwa - otwarte drzwi”. W czasie, gdy prezydent Litwy w towarzystwie orszaku motocyklistów opuszczał Urząd Prezydenta, widzowie telewizji greckiej oglądali bezpośredni reportaż, opowiadający o wizycie delegacji Litwy.

W poniedziałek wieczorem prezydent Grecji Constantinos Stephanopoulos i prezydent Litwy Algirdas Brazauskas wnieśli puchary szampana za wspólną przyszłość narodów greckiego i litewskiego w europejskim domu. W Urzędzie Prezydenta Grecji w imieniu prezydenta Litwy Algirdasa Brazauskasa i Audrone Usoniene wydano oficjalne przyjęcie.

W poniedziałek wieczorem minister spraw zagranicznych Grecji Theodoros Pangalos i minister spraw zagranicznych Litwy Algirdas Saudargas podpisali umowę rządów Grecji i Litwy o współpracy w dziedzinach kultury, oświaty i nauki. Przewiduje ona nawiązanie kontaktów między wyższymi uczelniami, wymianę wykładowców i grup studentów.

We wtorek rano prezydent A. Brazauskas zwiedził historyczne Rynek.

Muzeum Akropolu jest zamknięte dla turystów z powodu strajku greckich pracowników kultury i dla delegacji Litwy nie umożliwiono, w drodze wyjątku, jego zwiedzenia.

(ELTA)

W Sejmie

V. Nikitinas odwołano ze stanowiska prokuratora generalnego

We wtorek Sejm powziął uchwałę o odwołaniu prokuratora generalnego Vladasa Nikitinas z stanowiska prokuratora generalnego. Zlecono mu także czasowe pełnienie obowiązków prokuratora generalnego, do czasu mianowania nowego szefa Prokuratury. Za tą decyzją opowiedziało się 80 posłów na Sejm, powstrzymało się 14 parlamentarzystów. Opozycyjna frakcja LDPP nie uczestniczyła w

głosowaniu, informuje ELTA.

Taką decyzję frakcja ta uważa za antystawową, jako że „nie uwzględniła się w niej woli prezydenta Litwy Algirdasa Brazauskasa wyrażonej dekretem”.

Sejm nie zaaprobował sformułowanej w dekreście propozycji szefa państwa, by czasowo pełnienie obowiązków prokuratora generalnego powierzyć zastępcy prokuratora generalnego Arturasowi Paulauskasowi.

Znowelizowano tryb mianowania prokuratora generalnego

We wtorek, po przyjęciu poprawek do ustawy o Prokuraturze, Sejm znowelizował tryb mianowania prokuratora generalnego, informuje ELTA.

Nowy dokument przewiduje, że prokuratora generalnego na siedem lat mianuje i odwołuje Sejm na wniosek Komitetu Prawa i Praworządności. Kandydatury temu komitetowi będą zgłaszali przewodniczący Sądu Najwyższego i minister sprawiedliwości. Za takim trybem opowiedziało się 74 posłów, przeciwko - 11, dwóch parlamentarzystów powstrzymało się. W głosowaniu nie uczestniczyły frakcje Związku Centrum i LDPP.

Zdaniem ich członków, ten dokument nie przestrzega zasady podziału władzy.

Opozycyjna frakcja LDPP zaakcentowała również ograniczenie pełnomocnictw prezydenta Litwy. Dotychczas prokuratora generalnego mianował Sejm na wniosek szefa państwa.

Znowelizowana ustawa o Prokuraturze przewiduje także, że zastępców prokuratora generalnego mianuje i odwołuje Sejm na wniosek prokuratora generalnego.

We wtorek Sejm znowelizował również artykuł Ustawy o sądach, regulujący tryb mianowania prokuratora generalnego.

POLSKIE LINIE LOTNICZE - POLISH AIRLINES

LOT

Dogodne połączenia z Wilna przez Warszawę do:
Aten, New York, Chicago, Los Angeles, Pekinu, Istanbula, Tel Awiu.

Wilno, tel. 26-08-19.

Sentencja dnia

Czasami kilka tez ma większą siłę od krzyku?

OWIDIUSZ

ZNAD WILNI
78.500.000 FM

DZIAŁ REKLAMY
TEL./FAX (22) 429465

„Siemens” nie wycofuje się z Litwy

„Siemens” nie wycofuje się z Litwy i zamierza rozszerzać swą działalność w naszym kraju. Tak oświadczył dyrektor generalny ZSA „Siemens” Yrjo Kamarinien.

Ostatnio pogłoski w środkach masowego przekazu o przeniesie-

niu działalności „Siemens” do jakiegos innego kraju spowodowały wypowiedzi dyrektora generalnego jednego z licznych pododdziałów „Siemens” - „Baltijos automobiliu technikos” Maxa Fuchszwanz. Nie należy ich łączyć z ogólnym programem inwe-

stycyjnym spółki „Siemens” na Litwie. Szefowie koncernu twierdzą, że wszelkie oświadczenia o wycofaniu się „Siemens” z Litwy nie mają realnych podstaw. Przeważnie - działalność spółki na Litwie dopiero się rozpoczyna.

(ELTA)

Spacerkiem po Nowej Wilejce

Nowa Wilejka, od czterdziestu już lat (po dokonaniu kolejnego podziału administracyjnego) jest dzielnicą m. Wilna, niemniej na użytek powszedni traktowana jest jako miasteczko pod Wilnem, zresztą na pewno nie bez podstaw.

Miasteczko we wspomnieniach jego mieszkańców

Kółko krajoznawcze w polskiej Szkole Średniej im. J. I. Kraszewskiego prowadzi nauczycielka geografii pani Teresa Brazewicz. Zrzesza ono młodzież ze starszych klas. Aktywnych członków jest 15-16, jeszcze drugie tyle (a może nawet więcej) sympatyków. Udało im się zgromadzić bogate zbiory zdjęć o dawnych, późniejszych, nowych i najnowszych dziejach Nowej Wilejki, wspomnienia spisane przez jej mieszkańców.

Spisywała je tu Ludwika Usovicz, ale na nieszczęście jej dom spłonął, a pani Ludwika

umarła. Spisywał je Bogdan Noniewicz, aktor amatorski zespołu dramatycznego „Teatr Polski w Wilnie”, te wspomnienia się zachowały, ale ich autor odszedł w zeszłym roku z tego świata. Żałować tylko wypada, że nie zdążyliśmy pobocować z nim bliżej - mówi pani Teresa Brazewicz.

Wycieczki, spotkania...

Młodzi krajoznawcy robią częste wyprawy po Nowej Wilejce i jej najbliższych okolicach. Sporządzają notatki, plany, mapy, robią zdjęcia ciekawych obiektów, miejscowości. A więc: Puszkarnia, Kuczkuryszki, Rokanciszki, Dworczyzna i tak dalej...

W ubiegłym tygodniu na jedno z takich spotkań młodocianych krajoznawców zaproszono lekarza psychiatrę z miejscowego szpitala pana Valdas Banaitisa. Na tematy krajoznawcze (w tym i o Nowej Wilejce) pisal duzo do litewskiej, rosyjskiej, polskiej i in. strasy.

(Dokończenie na str. 5)

Jedna ze starych ulic z drewnianymi domkami (w dzielnicy za torami kolejowymi po lewej).

Kościół pw. Św. Kazimierza zbudowany w 1914 r. staraniem księdza Butkiewicza.

Spacerkiem po Nowej Wilejce

(Dokończenie ze str. 1)

Publikacje te, jak też akcje (zmiana ulic) zwróciły uwagę pani Teresy Brazewicz. Zaprosiła więc pana doktora na spotkanie do szkoły, oczywiście chętnie się zgodził.

Dyrektor „Żalgiris” - na tacze wywieziony

Dogłębnie zdaje się został przeanalizowany teren Nowej Wilejki w okresie międzywojennym. Rok 1905 był tu najbardziej burzliwy. Robotnicy nie byli zadowoleni z pracy (dokładniej z pracodawców), często dochodziło do zaburzeń masowych, akcji protestacyjnych. Np. w 1905 roku dyrektora zakładu „Żalgiris” wywieziono na tacze, w tym samym roku zdjęto ze stanowiska ordynatora szpitala - za to, że sympatyzował z socjalizmem.

Szpital budował car Mikołaj II

Historia szpitala wiąże się z nazwiskiem cara Mikołaja II. Otóż zbudował on 10 szpitali psychiatrycznych, z których 4 - przed wybuchem I wojny światowej: w Tworzech pod Warszawą, w Moskwie, Tomsku i pod Wilnem w Nowej Wilejce. Szpital miał wodociąg, światło elektryczne, były tam podziemia, tunele - służyły do przewożenia posiłków.

Nowa Wilejka w 1904 r. została nazwana z rosyjska - Nowowilejsk. Miasteczko rozbudowywało się wzdłuż torów kolejowych. (Kolej na trasie Warszawa - Petersburg zbudowano w 1862 r.).

Rokontyńska włość

Nowa Wilejka powstała w miejscu rokontyńskiego starostwa. Według znanego polskiego historyka Michała Balińskiego już w XI - XII w.w. stał tu zamek. To miejsce w Rokanciszkach starzy mieszkańcy tak właśnie dotąd nazywają: Góra Zamkowa, ślady ruin zamku widoczne są nawet dzisiaj, z tym, że był to już zamek późniejszy, zbudowany w XV w. przez książąt Olszańskich.

W aktach metrykalnych synowanych rokiem 1506 jest wspomniana Rokontyńska włość. W 1530 roku biskup wileński Paweł Olszański przekazał zamek w Rokanciszkach królowej Bonie, matce Zygmunta Augusta, później męża słynnej Barbary Radziwiłłówny. W 1636 r. Stefan Pac z należnymi honorami podejmował w Rokanciszkach króla Władysława IV Wazę.

Słynne w całej Rosji kosy „litówki”

Od dawnych czasów obecna Nowa Wilejka słynęła z fabryk. Już około 1630 r. niejaki Balcer Reinert zbudował papiernię, którą później przekazał w posagu swojej córce Dorocie, żonie Tochtermana.

Później zbudowano tu jeszcze dwie papiernie, kilka fabryk, w tym także słynną fabrykę gwoździ i kos. Te kosy ze szwedzkiej stali niebawem stały się w całej Rosji, nazywano je tam „litówki” (ciekawy szczegół - na Białorusi te same kosy nazywano „wilejka”); produkowano je masowo - do 3 milionów sztuk rocznie. W naszych czasach ta fabryka rozrosła się w zakład maszyn budowlano - wykańczarskich.

Wokół tych fabryk wyrosły budowane w pośpiechu, bez regularnego planu - domy, domki i domeczki, w których zamieszkało blisko 5 tysięcy robotników z rodzinami. Zaistniały warunki dla rozwoju drobnego handlu.

Nazwy ulic

(dawne i obecne)

Polska szkoła - domy, domki i domeczki, w których zamieszkało blisko 5 tysięcy robotników z rodzinami. Zaistniały warunki dla rozwoju drobnego handlu. Polska szkoła (obecnie) znajduje się przy ulicy Rugiageļu. Przed wojną ta ulica nazywała się Krakowska. Nazwy ulic zmieniły się w zależności od uwarunkowań historycznych, geopolitycznych. Obecna Draugystes nazywała się ulicą im. Narutowicza. Dawna Widok - później Kutuzowa (obecnie, po interwencjach V. Banaitisa, Ciotki - Paszkiewicz, obecna Gandru (przy której pod nr 22 stoi ciekawa kamieniczka z napisem „Rodziewicz”) nazywała się Kojrańska, dawna Leśna - obecnie Zaliakalno, Taborowa - Parko i tak dalej...

Z ulic „literackich” mamy tu obecnie - Juliusza Słowackiego, Janki Kupaly, Władysława Syrokomli...

Z biegiem czasu zmieniał się pejzaż miasteczka, kurczyły się (bądź rozszerzały) place, ulice. W czasach sowieckich na terenie i wokół obecnego kina „Draugystis” był targ zwany popularnie „bazarczykiem”. Targu już dziś nie ma, ale nazwa w pamięci ludzkiej dotąd przetrwała.

Kościóły

Kościół w Nowej Wilejce, w stylu neogotyckim, zbudowano w 1914 r. (według innych źródeł - w 1911 r.) staraniem księdza Butkiewicza. Nabożeństwa odbywają się

tu dzisiaj po polsku i po litewsku. Na terenie dawnych koszar wojskowych (obecnie - szpitala) była wcześniej kaplica pw. Św. Stanisława. W 1939 r. rozpoczęto tu budowę kościoła garnizonowego, nie doprowadzono jej jednak do końca, gmach pozostał do dzisiaj nie oddany na użytek kościoła.

Były tu także - cerkiew i synagoga.

Patron szkoły - zapalony zbieracz starożytności

Przeważająca większość mieszkańców stanowiły (i dotąd stanowią) Polacy. Przed wybuchem II wojny światowej w Nowej Wilejce było gimnazjum i cztery szkoły początkowe. Dzisiaj - trzy szkoły średnie (polska, litewska i rosyjska); polskie klasy początkowe są także w szkole nr 51.

W polskiej szkole im. Józefa Ignacego Kraszewskiego uczy się obecnie 780 uczniów. Dumni są ze swego patrona. Osobliwie - kółko krajoznawcze szkoły. Autor „Starej baśni” był wytrawnym znawcą historii, zapalonym zbieraczem starożytności. Do wileńskiego Muzeum Starożytności (założonego przez hrabiego Bustachego Tyszkiewicza), ofiarował w darze niejedno cenne znalezisko (np. posążek litewskiego boga Perkunasa znalezione w Kiernowie, dwa bóstwa egipskie znalezione w Szweksznaiach, we dworze hrabiego Platera i in.).

Nie brakło tu postaci barwnych, malowniczych

W oparciu o zgromadzone źródła, zarys monograficzny Nowej Wilejki przygotowała obecnie kierowniczka kółka krajoznawczego szkoły, wspomniana wyżej pani Teresa Brazewicz. Do historii szpitala (stuletniej już!) zajął głębiej niejednokrotnie bohater naszego dziennika i jego współautor (nieetatowy krajoznawca) doktor Valdas Banaitis. Zatem temat Nowej Wilejki na naszych łamach pozostaje wciąż otwarty. Chętnie, przy każdej okazji będziemy do niego wracać. Nie tylko pod postacią zażytkowych gmachów. Interesują nas przede wszystkim mieszkańcy Nowej Wilejki - różnych pokoleń.

Nie brakło tu postaci barwnych, malowniczych. Moja babcia, mówi dziś kolega po piórze, przeżyła 115 lat. Z Nowej Wilejki wyjechała do Polski w 1946 roku. Za-

Dawna przychodnia kolejowa (obecnie - sklepy, domy prywatne).

Dom przy ulicy Gandru 22 (dawna Kojrańska) z sygnaturką „Rodziewicz”.

Gmach centralny szpitala psychiatrycznego, zbudowanego na rozkaz cara Mikołaja II.

mieszkała, jak i wszyscy stąd, na ziemiach odzyskanych. Zawsze była „po tujejszemu” ambitna, „honorna”. Nie chciała być na utrzymaniu wnuków, toteż w wieku 112 lat podjęła pracę w charakterze... palacza pieców, świetnie z tym sobie radziła. I - nie na chleb powszedni - gmach dorabiała sobie. Musiała mieć pieniądze na nowy kapelus, woalke, kosmetyki...

W ubiegłym tygodniu na spotkaniu w szkole z młodymi krajoznawcami doktor Valdas Banaitis zapytał zgromadzonych:

- Czy jest tu pośród was ktoś, czyj dziadek, babcia urodził się w Nowej Wilejce?

Wyrost cały las rąk. Wtedy pan doktor zaapelował:
- Dowiedzcie się od nich wszystkiego o swoich pradziadkach i zróbcie na ten temat jakies notatki.

Mogą z tego powstać arcyciekawe zyciorysy, wspomnienia...

Alwida ROLSKA

Nowa Wilejka
Fot. Marian Paluszkievicz
i Zbigniew Markowicz

Kościół garnizonowy na terenie szpitala (nie dokończona budowa w 1939 r.), obecnie w stanie nieczynnym.

Pani Teresa Brazewicz z młodymi krajoznawcami.

Nasze wywiady

Gdzie Krym, gdzie... Litwa?

Historycznie Litwa, jak Polska miała z Tatarami różne dzieje. Byli ciency, byli blaski. W tym roku litwiejscy Tatarzy obchodzą swoje 600-lecie osiedlenia się na Litwie. Dział stanowią mniejszości narodowe, tu i ówdzie są pionierzy egzotyki. Poniżej rozmowa z Mamutem CZURLU, malarzem, etnografem i działaczem tatarskim z Krymu bawiącym ostatnio na Litwie.

Jest Pan przedstawicielem tatarskiej mniejszości narodowej na Ukrainie (w swoim czasie b. ZSRR). Jak się układał Pański los jako Tatar?

Urodziłem się w 1946 r. w rodzinie represjonowanych Tatarów krymskich w Ferganie (Uzbekistan). Tam się wychowałem, ukończyłem szkołę techniczną. Studia odbyłem w Nowosybirsku, zostając historykiem sztuki. Tam też ukształtowałem się jako malarz. W Ferganie szczególnie się interesowałem sztuką ludową Tadyków, Uzbeków, Kirgizów itp. Udzielałem się publicystyce, uczestniczyłem w konferencjach naukowych, miałem wystawy.

Po raz pierwszy na Krym przyjechałem w 1987 r. Trafiliłem wtedy na pierwsze protesty społeczne Tatarów, kiedy to wyszli na ulicę. Przeżyłem głęboki przewrót duchowy. Na dobre się też zetknąłem z oczyszczoną sztuką tatarską, obejrzałem kolekcje. Potem jeszcze raz przyjechałem nieco na dłużej, a po powrocie do Fergany zrozumiałem, że nie mam już nic do stracenia. Zapakowałem swoje rzeczy i na Krym, już na stałe. A zaraz potem się zaczęły te znane krawki wydarzenia fergańskie. W ten sposób od roku 1989 mieszkam na Krymie.

Wrócił więc Pan na prawdziwe „lono ojczyzny”?

Tak. Jako historyk sztuki zajmłem się rozeznaniem stanu rzeczy w kulturze tatarskiej. Zaczęłem od zbierania materiałów dot. taktawa, haftu. Udało się tego zebrać na większą edycję, którą wydaję. Trzeba powiedzieć, że rzemiosło ludowe było już na krawędzi zaniku. Na szczęście ludzie się tym jeszcze zajmowali, bo im się

opłacało, po prostu z tego się utrzymywały niekiedy. Była to i nadal jest praca chłupnicza, w domu na prywatnych krosienkach. Surowiec w postaci wełny też – na miejscu. Tak że prawie z okruszyn uzyskano, co mogłem do mego wydziału. Najlepiej się zachowała muzyka, szczególnie ta obrzędowa. Powiedziałbym, że nawet się wzbogaciła o nowe elementy. Np. muzyka weselna trwała i się rozwijała, bo miała pewną podstawę materialną; muzykantom płacono. Co ciekawe, dotąd ma dość dobry poziom.

Rozwijały się też język, literatura. Były zajęcia w szkołach, nawet się wydawały tu jakieś gazety, książki. Natomiast inna część kultury tatarskiej na Krymie, zwłaszcza tej materialnej, była bardziej skazana na proces zaniku. Tak zresztą się dzieje u innych narodów, nie tylko tych, które przeżyły tragedię deportacji. Po prostu wypiera ją powszechne uprzemysłowienie.

Czy ktoś pomagał Panu w tych szlachetnych pracach?

Pomocy finansowej udzieliły fundacja amerykańska na Ukrainie, jej oddział „Counterpart” oraz stowarzyszenie mistrzów sztuki ludowej „Ustalar”. W ten sposób udało się uratować zwłaszcza taktwo kilimów. Ta sztuka na Krymie jest szczególnie cenna. Każdy dywan jest oryginalny, czy wręcz unikalny. Ornament ich się zachowuje tu od wieków tradycyjny, a stosuje się tylko różnorodność barw, przy tym spokojnych, naturalnych. Ich deseni można liczyć do 250. Cenią się one na rynku międzynarodowym, a w medycynie ludowej uchodzą za magiczne: mają chronić od uroków, zdejmują bóle głowy, stapanie bosą stopą po wielkie daje inne dodatnie efekty zdrowotne.

Kiedy Pan się dowiedział o istnieniu Tatarów na Litwie?

W swoim czasie spotkałem w Ferganie litwiejskiego poetę, niestety, nazwiska już nie pamiętam. On to opowiedział o nich, że cieszą się tu szacunkiem. No, a później zetknąłem się już z Tatarami litwiejskimi na Krymie, dokąd przyjeżdżali ich przedstawiciele. Pisano o nich potem sporo,

tak dowiedziałem się o gen. Sulkiwiczu itp. W 1992 r. przyznano 7 miejsc moim ziomkom w litwiejskich uczelniach. Pierwszego roku uczyli się litwiejskiego, a potem podjęli normalne studia. W tej grupie znalazł się mój syn. Mieszka w Wilnie, pracuje tu. Stąd też moja wizyta na Litwie.

Jak sobie radzicie z gospodarczą stroną?

Tatarzy krymscy mieli skomplikowane życie. Budowali się trzy razy. Kiedy wyrzuceni zostali w step; potem w latach 60, kiedy poszła fama, że można wracać na Krym, a ich tam nie wypuszczono. Wiele pobudowali się w pobliżu – w chersońskim obwodzie, Krasnodarskim Kraju i wreszcie w tym dziesięcioleciu już się budują u siebie – na Krymie. Jest dość ciężko, bo ogólna inflacja, konkurencja w przedsiębiorstwach. W sumie powróciło na Krym 300 tys. (czyli 10% ogółu jego ludności), ale 200 tys. wciąż pozostaje zasadniczo w Azji Środkowej.

A jeżeli chodzi o stan posiadania ducha?

Mamy od 1990 roku Fundusz Kultury Tatarów krymskich. Jestem członkiem jego zarządu. Zaczęliśmy od grupy entuzjastów bez środków i lokum. Działamy przy pomocy biblioteki. Wydajemy gazetę „Głos Krymu”, co prawda po rosyjsku. Mamy galerię narodową, Ligę Kobiet Tatarskich, oddział miejski medlisu, Kartę Nauczycielską, Stowarzyszenie Plastyków, wszystko to pod jednym dachem. Działają teatr, mamy 4 szkoły, instytut pedagogiczny, a w Symferopolu na uniwersytecie jest filologia tatarska.

Jak się przedstawia kondycja językowa Tatarów?

Język Tatarów krymskich zachował się jako mowa potoczna. Dla młodego pokolenia stanowi w dużym stopniu problem. W Azji, w środowisku języków grupy tureckiej uległ on wielu wpływom – w wymowie, i w leksyce. Nie mieliśmy tam własnych szkół. Mnie los rzucił w środowisko rosyjskie. Sam za ojczyztę uważam tatarski, ale lepiej rozumiem

niż mówię... Język wymaga dużo środków, by nadrobić to, co starano się totalnie zniszczyć – kulturę, język, sam naród.

Wilno jakieś wrażenie zrobiło?

W Wilnie z tego, co poznałem, co mogłem obejrzeć podobalo się centrum, mnogość szczytów. To są zabytki wielkiej architektury. Odwiedziłem kilka galerii. Zaimponowała rzeźba, instalacje nowoczesne, na wysokim poziomie ceramika. Oczywiście też zorientowałem się w dorobku kulturalnym tutejszych Tatarów.

W Polsce Panu się zdarzyło być?

Tam, mimo okoliczności jeszcze jako student byłem pobieżnie w Warszawie, w Krakowie. Zaimpono-

wały nam wtedy bardzo... kawiarnie. Dusza pragnie szerszych kontaktów, chciałbym i teraz do Polski się wybrać. Szukam w ogóle okoliczności, by móc najwyżej poznać i przez to też pomóc swoim rodakom na Krymie w odrodzeniu tożsamości narodowej, kultury swego narodu.

Dziękuję za rozmowę.

Rozmawiał
Wojciech PIOTROWICZ
NA ZDJĘCIU: obraz Mamut Czurlu, olej, zakątek Karasu-Bazar, miasta na Wielkim Szlaku Jedwabnym; fragment jednego z kilimów tatarskich w starym ornamentem arslan-agyz, czyli lwiej paszczy.
Repr. M. Czurlu

Granica łączy, a nie dzieli

Wiele kilometrów dzieli Litwę i Bułgarię, różne morza omywają ich brzegi, lecz przez wiele wieków narody tych krajów utrzymywały ścisłe kontakty. O piętych wiekach tych krajów wspomina się już w okresie panowania wielkich książąt litewskich Algirdasa, Witolda i innych. Litwiejscy żołnierze uczestniczyli w wywołaniu Bułgarii od osmańskich ciemiężycieli, przez wiele lat w Warnie pracował Jonas Basanawiczius, studiujący bułgarską historię, etnografię, folklor. Zainteresowanie krajem róż w różnych okresach wykazywali Antanas Poszka, Simonas Daukantas, Antanas Baranauskas i inni.

Obecnie na Litwie istnieje około 15 wspólnych przedsiębiorstw, firm, stale rozszerzają się kontakty, wymiana kulturalna, nawiązują się wizyty między poszczególnymi ludźmi. 9 stycznia 1997 roku zarejestrowano na Litwie nową organizację społeczną – litewsko-bułgarskie towarzystwo „Jantra”, którego prezentacja odbyła się w Wileńskim Oddziale ZPLU. Członkami tego towarzystwa są nie tylko Bułgarzy, zamieszkali w kraju nad

Utworzono litewsko-bułgarskie towarzystwo „Jantra”

Niennem, ale wszyscy inni żywiący przyjazne uczucia do tego kraju.

Podczas prezentacji przewodniczącą towarzystwa Ludmila Winca, wiceprzewodniczącą Ramune Małkowska opowiedziały o celach i zadaniach „Jantry”, wśród których są: badanie wzajemnych stosunków między dwoma państwami, wymiana wartości kultury, organizowanie wystaw, wieczorów literackich,

propagowanie kultury, tradycji i obyczajów Bułgarii. Towarzystwo nazwano „Jantra” od nazwy rzeki, płynącej w miejscu byłej stolicy Bułgarii – Wielkie Tynowo, według dawnych legend – „jednocząca siła”.

Podczas prezentacji, członkowie towarzystwa zademonstrowali swe umiejętności i talenty. Przedstawiono ekspozycję malarza A. Kozłowa, wystawę miękkich zaba-

wek. Podawano smaczne dania kuchni bułgarskiej, słodkie wina. Panowała przytulna, serdeczna atmosfera.

NA ZDJĘCIACH: PREZENTACJA „JANTRY”.

Tekst i foto
W. Zarnosiekowa

Wielbnemu Księdzu
Miroslawowi
BALCEWICZOWI

z okazji Imienin życzymy obfitych
lask Bożych, zdrowia, niech Duch
Święty wspiera Twoją apostołską
pracę, zsyła pociechę w smutkach
i trudnych chwilach, darzy
wytrwaniem w pełnieniu
posługi kapłańskiej.

Parafianie kaplicy Szawle

Usługi taksówkarzy.
ZSA „Fiakras”.

70-57-05

Zawieramy umowy
z firmami. Zatrudnimy nowych
pracowników.

(Zam. 168)

**Hurtownia
Elektrotechniczna
ogłasza sezonową
obniżkę cen
od 10 do 30 proc.
Wilnius,
tel.fax 77-56-73.**

(Zam. 225)

Salon fryzjerski

- ▷ gabinet kosmetyczny
 - ▷ manicure
 - ▷ fryzury męskie i damskie
 - ▷ ondulacja trwała
 - ▷ farbowanie włosów
- Zapraszamy!

Aludariu 4 (w podwórzu „Tauru ragas”)
Tel. 62-99-02.

(Zam. 242)

**Hurtownia Paliw
w Nowej Wilejce**

ul. Pramonės 26 (obok zakładu „Zalgiris”)
sprzedaje węgiel:

Silesia -
Silesia groszek -
Silesia orzech -
Kuzbaski węgiel
wyższej kaloryczności - różnych gatunków
(frakcja od 25 mm do 200 mm).
Mamy w sprzedaży drewno pilowane
oraz brykiety torfowe.
Dysponujemy transportem - cena umowna.
Na życzenie klienta dostarczamy
w soboty i niedziele.
PRACUJEMY:
poniedziałek - piątek 8.30 - 17.00; tel. 67-45-26, 63-27-90.

(Zam. 122)

Czcigodnemu
Księdzu
Proboszczowi
Miroslawowi
BALCEWICZOWI

z okazji Imienin życzymy dużo
zdrowia, wytrwałości w posłudze
kapłańskiej oraz wszelkich lask ze skarbnie
nieba płynących.

Zespół „Mejszagalanie”

PIECZĄTKI
z gwarancją za godzinę

Wizytówki, papiery firmowe
Laminowanie (nawet plakaty)
Laminowane wyroby
(cenniki, tabliczki dla sklepów, barów)

Savanorių pr. 16
Wilnius
Tel. 23-64-39, 23 09 62
(naprzeciw kina „Vingis”)

Mylija

**Firma „MALDIS”
Salon dzieł sztuki**

Sprzedajemy i skupujemy
**ANTIKWARYCZNE
I WSPÓŁCZESNE
DZIEŁA SZTUKI**

(malarstwo, grafika, rzeźba, porcelana, wyroby jubilerskie i
starodawne meble).

Rozliczenia i wycena - na miejscu.
Świadczymy usługi lombardu.

Wilnius, Basanaviciaus 6, tel. 22-21-92.

Litewska Szkoła Hydrometeorologiczna przewiduje na 26 lutego zachmurzenie z przejaśnieniami, nieduże opady deszczu. Wiatr południowo-zachodni, 7-12 m/sek. Temperatura 2-4 stopnie ciepla.

27 lutego nieduże opady, temperatura w nocy od -1 do +4 stopni. W dniu 0-5 stopni ciepla. 28 lutego bez opadów. Temperatura w nocy około 0 stopni, w dzień 0-5 stopni ciepla.

KALENDARIUM

x Środa (26.II) jest 57 dniem 1997 r. Do końca roku pozostało 308 dni.

- x Znak Zodiaku - Ryby.
- x Imieniny: Aleksandra, Mirosława.
- x Wschód Słońca - 7.16, zachód - 17.49.
- x Długość dnia 10 godz. 33 min.
- x Księżyc. Pełnia - 22 lutego.

SA „Snajge” naprawia lodówki, w Wilnie, rej. solecznickim, wileńskim, trockim, malackim.
Tel. 61-58-28, 22-85-97, 829847395.

(Zam. 2-V)

Pilna naprawa z gwarancją lodówek w domu klienta.
Wilnius, tel. 44-94-88.

(Zam. 62)

Po bardzo niskiej cenie firma stale sprzedaje świeży cement w workach oraz papę dachową JKR-350.

Wilnius, 42-46-31, 41-96-94.

(Zam. 153)

Szukam pracy, mogę szklić balkony.

Wilnius, tel. 65-34-70 w dzień, 47-68-81 wieczorem.

(Zam. 253)

Departament Problemów Regionalnych i Mniejszości Narodowych
wspólnie z Centrum Badań Narodowych organizuje kursy nauki języka litewskiego. Emerytom i inwalidom zapewnia się zniżki.

Początek zajęć - 24 lutego br.

Rejestracja do 21 lutego br. pod adresem: Wilnius, ul. Raugyklos 25, Dom Wspólnot Narodowych, III piętro.

Informacja pod nr telefonów 26-17-76, 26-04-08.

(Zam. 209)

Księgowa poszukuje pracy (zna komputer i biurowość).
Tel. 63-84-86, Lila.

(Zam. 147-D)

Przewoź ładunki własnym mikrobusem.

Tel. 41-87-73, Andrzej.

(Zam. 123-D)

50-letnia kobieta poszukuje pracy.

Tel. 77-44-02.

(Zam. 120-D)

Sprzedam dziecinne łóżeczko.

Tel. 76-81-37.

(Zam. 148-D)

Gospodyni szukają obiady weselne, pogrzebowe i in.

Tel. 41-72-79.

(Zam. 149-D)

Weselni muzycanci.

Tel. 77-38-39.

(Zam. 150-D)

Sprzedaję 1 pokój (18 m kw.) w bursie w centrum.

Tel. 42-86-34.

(Zam. 151-D)

ZSA

„REMOLITA”

- budownictwo
 - remont dachów, fasad i in.
 - renowacja
 - roboty ziemne
 - roboty hydrauliczne
- Stosujemy nową technologię

Tel/fax 72-49-87
tel. 23-59-21

(Zam. 255)

**To miejsce
czeka
na Twoją
REKLAMĘ**

**OGŁOSZENIA
DO "KURIERA WILEŃSKIEGO"**

można dać również w śródmieściu.

Obecnie, aby dać reklamę do "Kuriera Wileńskiego" niekonicznie jest jechać do Domu Prasy. Ogłoszenia do naszego dziennika za pośrednictwem Biura Reklamy przyjmowane są pod adresem: "Wilnius, V1 kapitalinė statyba", Gedimino pr. 37, gabinet nr 9, drugie piętro.

Tel. 61-66-64.

Redaktor naczelny
Czesław MALEWSKI

Nasz adres: Laisvės pr. 60
2056 Vilnius, Lietuvos Respublika
Kod 67218; ISSN 1392-0405
SL 322

TELEFONY: sekretariat redaktora naczelnego — 42-79-01, zastępcy redaktora — 42-79-04, 42-79-48, 42-79-73, sekretarz redakcji — 42-79-49, zast. sekretarza — 42-79-50.

DZIAŁY: polityczny, problemów społecznych — 42-78-72, aktualności krajowych — 42-79-64, ekonomiczny, życia wsi — 42-79-68, stołeczny, kultury — 42-79-77, literatury i sztuki — 42-79-88, szkolnicza i młodzież, listów i interwencji — 42-69-65, sportu — 42-79-04, reklamy i ogłoszeń — 42-69-63. Fotokorespondenci — 42-90-81. Korespondenci na rejon wileński i trocki — 57-73-81, solecznicki — 52-780.

Ogłoszenia i reklamy do „Kuriera Wileńskiego” przyjmuje się pod adresem:
Dom Prasy, Laisvės pr. 60, piętro 11, pokój 1114, tel. 42-69-63, fax 42-72-65,
w dniach pracy od godz. 9.00 do 17.00.

Za treść ogłoszeń redakcja nie odpowiada. Opinie
czytelników zawarte w ich listach nie zawsze są zbieżne z
opinią redakcji.

Dyżurny redaktor
Krystyna
ADAMOWICZ